Anul al 54-lea | 16 Pagini | EXEMPLARUL { In România: 3 lei / In străinătate: 6 lei | 16 Pagini | Nr. 310 Miercuri 10 Noembrie 1937

P I I I I

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ŞI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în ţară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

Desvoltarea oraşelor

Cum era şi natural, discuţiunile şi propunerile ce s'au produs în congresul ţinut săptămâna trecută la Brăila de către „Uniunea oraşelor din România", au avut drept obiect găsirea mijloacelor cu ajutorul cărora primăriile respective ar putea contribui într'o măsură mai mare la ridicarea şi desvoltarea oraşelor din ţară.

In afară de consideraţiunile care sunt comune tuturor oraşelor, în orice ţară s'ar găsi ele, consideraţiuni de ordin special, dar pentru aceasta nu mai puţin importante, impun cu toată puterea sacrificii şi sforţări asidue, pentru a ridica oraşele noastre, din toate punctele de vedere, la nivelul oraşelor din Apus.

Pentru a lămuri afirmaţiunea noastră, precizăm că şi astăzi se caută ca din starea mai mult sau mai puţin îngrijită şi mai mult sau mai puţin modernă în care se prezintă oraşele dela noi şi în deosebi cele din Vechiul Regat, să se făurească argumente şi să se tragă concluzii răuvoitoare pentru administraţia română. Se arată, de pildă, că, sub raportul curăţeniei, al frumuseţii şi, în genere, al îngrijirii edilitare, Capitala cutărui stat vecin se prezintă mai bine decât Bucureştii noştri.

Şi se trage concluzia despre superioritatea acelui stat faţă de statul nostru, despre o mai mare pricepere şi hărnicie.

Fireşte, e o concluzie lipsită de temeiu. Nu se poate tăgădui însă că este de natură să producă impresie asupra mulţimii, care judecă mai mult după aparenţă şi nu intră în cercetarea mai adâncă a faptelor.

De aceea, pe lângă celelalte consideraţiuni, un imperativ de ordin naţional comandă ca oraşelor noastre să li se dea toată atenţia şi ca din îmbunătăţirea şi ridicarea lor să se facă o problemă de prima importanţă. Iar când e vorba despre înfrumuseţarea şi modernizarea Capitalei, statul are datoria de a-şi da partea de contribuţie şi chiar o parte în raport cu nevoile ce sunt de satisfăcut şi cu opera ce este de îndeplinit.

Despre Capitala noastră să nu se uite că problema ce se pune, este ca din fost târg oriental, ba chiar dintr'o îngrămădire de mai multe sate, asvârlite la întâmplare, aşa cum a fost oraşul Bucureşti la origină, să faci o metropolă, care să fie o frumoasă carte de vizită pentru Ţara Românească şi poporul român şi în acelaş timp un oraş putând să rivalizeze cu marile capitale din Europa centrală şi occidentală.

Cum se înfăţişează însă situaţia în ce priveşte sprijinul material al statului? O cercetare cât de sumară a bugetului municipiului Bucureşti, precum şi a bugetului oricărui alt municipiu şi oraş din ţară, ne arată cu date şi cifre că statul, în loc de a sprijini opera de ridicare şi desvoltare a oraşelor, dimpotrivă, o îngreunează şi o împiedică în mod serios.

Pe de o parte, reţine şi cheltueşte pentru propriile sale nevoi — în aceste nevoi nu intră nevoia unanim recunoscută de apărare a ţării — iar, pe de altă parte, trece mereu în sarcina comunelor noui obligaţiuni şi noui cheltueli ce rezultă din instituţiile ce se înfiinţează.

Spaţiul nu ne îngădue să demonstrăm această afirmaţiune cu citarea de cifre şi capitole bugetare. Se poate ca demonstraţia să o facem în mod mai amănunţit într'un articol ulterior. Deocamdată, încheiem relevând faptul că, de pe urma acestei atitudini a statului faţă de comune, opera de ridicare şi desvoltare a oraşelor se găseşte foarte mult stânjenită.

Conferinţa Pacificului nu poate rezolva conflictul chino-japonez

Declaraţiile ministrului de externe al Japoniei

D. Norman Davis, reprezentantul Statelor-Unite rostindu-şi discursul în şedinţa plenară

Tokio 7 (Rador). — **In legătură cu lucrările conferinţei dela Bruxelles, d. Hirota, ministrul de afaceri străine al Japoniei, a declarat ziariştilor că este convins de imposibilitatea în care se află această conferinţă de a rezolva conflictul chino-japonez.**

D. Hirota a adăugat că „negocierile directe între China şi Japonia constitue singura cale de a se ajunge la o soluţie oarecare.

CONDIŢIILE JAPONIEI

Tokio 7 (Rador). — **In unele cercuri informate, se afirmă că Japonia ar fi gata să încheie pacea cu China pe baza următoarelor două condiţii:**

1) Semnarea unui acord anticomunist şi

2) Inlocuirea armatei regulate chineze printr'o jandarmerie, sub supravegherea unor inspectori japonezi.

GERMANIA NU INTERVINE

Bruxelles, 7 (Rador). — *Un reprezentant autorizat al delegaţiei chineze la conferinţa Pacificului a declarat că a primit o telegramă din Nanking în care se desmint categoric toate informaţiile privitoare la o apropiată mediaţiune a guvernului Reichului în conflictul chino-japonez.*

DECLARAŢIILE MAREŞALULUI CIANG KAI SHEK

Nanking 7 (Rador). — **Mareşalul Ciang Kai Shek a făcut următoarele declaraţii corespondentul agenţiei Reuter în legătură cu încercările de a se pune capăt conflictului chino-japonez:**

„China nu este de părere că reglementarea conflictului trebue să se facă prin negocieri directe între cele două ţări.

Situaţia noastră militară este bună. Suntem hotărîţi să continuăm lupta şi sunt convins că în cele din urmă victoria va reveni Chinei.

In ce priveşte conferinţa din Bruxelles, sunt adânc convins că forţele dreptăţii, odată puse în mişcare, nu vor întârzia să atingă scopurile dorite. Socotesc că această conferinţă va ajunge la rezultate pozitive.

Svonurile cari au circulat în ultima vreme că s'ar face încercări de mediaţie în afara conferinţei Pacificului, sunt absolut neîntemeiate".

INTREVEDERE INTRE D-NII DE TESSAN ŞI NORMAN DAVIS

Bruxelles, 7 (Rador). — *D. de Tessan, subsecretar la departamentul afacerilor străine al Franţei, a avut, eri după amiază, o lungă conversaţie cu d. Norman Davis.*

Cei doi oameni politici au examinat problemele Pacificului şi diferite alte chestiuni privind Extremul Orient, în lumina politicii americane şi a celei continentale.

Şi cu acest prilej s'a confirmat identitatea principiilor care inspiră delegaţiile franceză şi americană.

Japonezii continuă inaintarea in regiunea Shanghai

Tokio, 7 (Rador). — **Ministerul de războì anunţă că trupele japoneze, care au debarcat Vineri la sud de Shanghai, au atins eri şi au depăşit localitatea Uangpu, din regiunea dela sud de Sungkieng.**

Se adaugă că trupele chineze au pierdut o mie de oameni în cursul luptelor care s'au dat.

*

Shanghai, 7 (Rador). — **Agenţia „Havas" anunţă că trupele japoneze au reuşit să arunce un pod peste râul Saceu, în dreptul satului Ciuciakiang, pe care l-au ocupat de trei zile.**

Numeroase întăriri trec acum râul.

TRUPELE CHINEZE AU EVACUAT CARTIERUL PUTUNG

Shanghai, 7 (Rador). — **Trupele chineze au evacuat cartierul Putung, situat pe malul stâng al fluviului Uangpu, pentru a nu fi prinse în cleştele pe care îl închid trupele japoneze în înaintarea lor.**

Avantgarda japoneză a trecut fluviul la sud de Sungkiang, şi înaintează spre nord, spre a stabili joncţiunea cu coloana ce înaintează dinspre Suceu.

Ultimii locuitori din Putung, cei mai sărmani, cari nu voiseră să-şi părăsească avutul lor, cu tot bombardamentul japonez, au trecut şi ei în cursul nopţii în concesiunea internaţională, astfel încât acest cartier este acum deşert.

In jurul intrevederii dintre cancelarul Hitler şi ambasadorul polonez la Berlin

Un comunicat al agenţiei „Pat"

Varşovia, 7 (Rador).— *Agenţia „Pat" transmite următoarele:*

Biroul de presă al Senatului din Danzig comunică:

„Senatul din Danzig salută cu satisfacţie principiile anunţate în declaraţia polono-germană, un act de cea mai mare importanţă pentru normalizarea relaţiilor polono-germane".

Comentând aceste declaraţii comunicatul Senatului adaugă:

„Prin comunicatul privitor la conversaţia între d. Hitler şi ambasadorul Poloniei la Berlin s'a arătat că relaţiile polono-germane, rezultând dintr'un acord direct prezintă o atât de mare însemnătate încât desvoltarea normală, — care răspunde nevoilor fireşti ale populaţiei —, a situaţiei în Danzig nu trebue să turbure relaţiile polono-germane".

Cu privire la acest comunicat agenţia „Pat" este autorizată să declare că această interpretare a autorităţilor din Danzig este cu totul arbitrară întrucât numai guvernele german şi polon au calitatea de a se pronunţa asupra celor ce au fost stabilite în conversaţia dintre d. Hitler şi ambasadorul polonez la Berlin, Senatul din Danzig ne având nici o cădere în această privinţă.

Cetăţeni ai Republicii Haiti, masacraţi in Republica Dominicană

New York, 7 (Rador). — **D. Leger, ministrul afacerilor străine al Republicii Haiti, a făcut următoarele declaraţii corespondentului agenţiei „Havas" cu privire la ştirile despre masacrarea unor cetăţeni haitieni în Republica Dominicană:**

„Masacrul acesta s'a produs în ziua de 9 Octombrie. Guarzii dominicani au măcelărit, fără provocare, numeroase femei copii şi bărbaţi neînarmaţi, haitieni de origină, cari se stabiliseră de mai mulţi ani în republica vecină.

Guvernul haitian a cerut întreprinderea unei anchete şi pedepsirea vinovaţilor. De când s'a produs masacrul, guvernul haitian a readus în patrie peste 15.000 de cetăţeni de ai săi cari căutau să-şi facă un cămin în Republica Dominicană.

Guvernul haitian nu a recurs la represalii. El speră că incidentul va putea fi soluţionat pe cale diplomatică".

ONOMASTICA MĂRIEI SALE MARELUI VOEVOD MIHAI

Familia Regală a serbat eri onomastica Marelui Voevod Mihai. Ţara întreagă a luat parte, cu toată dragostea pentru tânărul Vlăstar Regal, la această sărbătorire, urându-I viaţă lungă şi fericită.

In ultimul timp, poporul, român şi cei mai distinşi reprezentanţi ai ţărilor străine au avut prilejul să aducă moştenitorului Tronului României, tânărului sublocotenent, omagiul celor mai calde urări.

Este pentru ţara întreagă un nou prilej de a înconjura pe Viitorul Rege al României cu sentimentele ei statornice de dragoste şi de a-I reînnoi urările de viaţă lungă şi fericită.

A dispărut secretarul partidului social francez pentru Sud-Vest

Paris, 7 (Rador). — **O anchetă a fost deschisă în legătură cu dispariţia secretarului partidului social francez pentru Sud-Vest.**

Incă de Miercurea trecută nu se mai ştie nimic de el iar aseară bicicleta celui dispărut a fost găsită în râul Dordogna.

Războiul chino-japonez

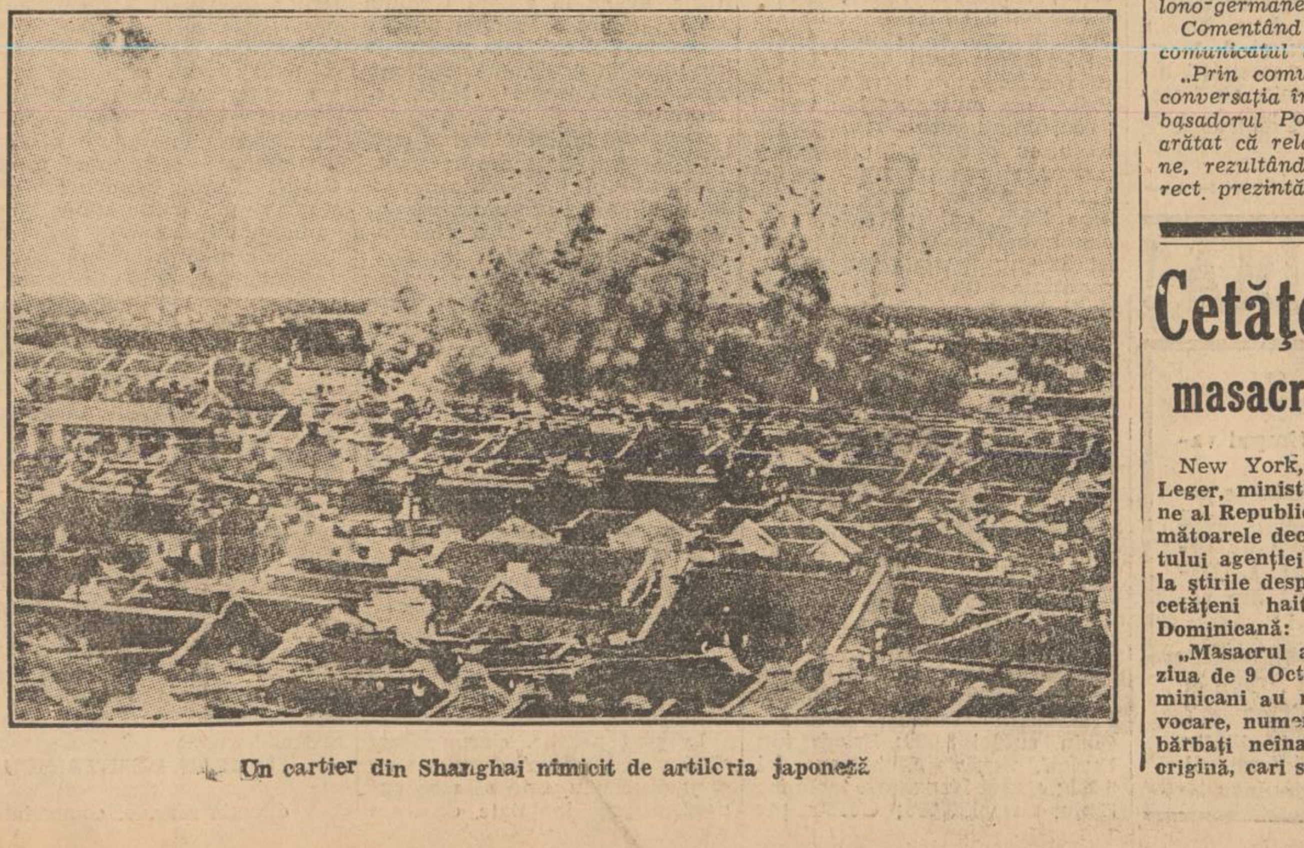

Un cartier din Shanghai nimicit de artileria japoneză

SOLEMNITĂŢILE DELA ORADEA

Congresul „Frăţiei ortodoxe române"

Oradea, 7 Noembrie

Azi la ora 12 jum., în sala teatrului orăşenesc, s'a făcut deschiderea solemnă a congresului Frăţia Ortodoxă Română (F. O. R.).

Congresul a fost prezidat de d. prof. Sextil Puşcariu. Au fost de faţă d-nii M. Berceanu, subsecretar de stat, PP. SS. episcopi Nicolae Colan al Clujului, Andrei Magieru al Aradului şi N. Popovici al Oradiei şi d-nii dr. I. Lupaş, Ion Băncilă, prefectul judeţului Bihor; general Sabin Banciu, comandantul garnizoanei; Petre Fodor, primarul municipiului; prof. Ciuhandru, dela academia teologică; dr. Ion Matei, secretarul general al F. O. R., Teodor Păcescu, director în ministerul cultelor; Teodor Neş, directorul liceului „Emanoil Gojdu"; Al. Hasaş; av. Tudor Roxin, prof. Onisifor Ghibu, Pompilian Dan, subprefect Augustin Chirilă, dr. Candrea, prof. Codruş, etc.

Procedându-se la formarea biroului, au fost aleşi: secretar d. Teodor Neş, verificatori d-nii dr. Teodor Roxin şi dr. Alexandru Hasaş.

Cuvânt de deschidere rostit de prof. dr. Sextil Puşcariu

Anul 1937 ne-a adus patru evenimente importante şi cu adânci repercusiuni asupra vieţii noastre naţionale bisericeşti.

Când, în dorinţa de a vedea întemeindu-se în toată ţara o frăţie ortodoxă, după felul celei din Ardeal, Inalt Prea Sfinţitul Patriarh a adunat în jurul său o seamă de bărbaţi devotaţi bisericii şi cu situaţii importante în viaţa publică, la această întrunire a luat parte şi un tânăr avocat, care a ascultat cu atenţiune cuvântările frumoase ce s'au rostit, fără a lua nici o singură dată cuvântul. Peste câteva săptămâni acest tânăr se punea în fruntea cruciadei pornită împotriva celor ce împuşcau cu mitraliera în obrazul lui Hristos. Ionel Moţa şi tovarăşul său Vasile Marin s'au dus în Spania ca să moară şi prin sacrificiul voit al vieţii să dea faptei lor o adâncă semnificaţie simbolică. Nimeni nu înţelege mai bine toată măreţia cuprinsă în acest sacrificiu, decât biserica, a cărei putere izvorăşte din jertfa supremă a Mântuitorului şi a nenumăraţilor mucenici; nimeni nu simte o bucurie mai mare decât biserica văzând la generaţia nouă. şi aceasta contează, acel spiritualism creştin şi acea conduită morală care se instăpâneşte tot mai mult în spiritul public.

După memorabila pastorală din anul trecut a prea sfinţiţilor noştri ierarhi, — şi profit de această ocazie spre a le aduce din acest loc cele mai vii mulţumiri pentru prestigiul ce-l dau adunărlor noastre prin prezenţa lor —, **pastorală, prin care se atacă în termeni energici bolşevismul şi masoneria, sfântul Sinod s'a ridicat în anul acesta împotriva literaturii pornografice, iar I. P. S. Patriarh, în marea lui înţelepciune şi dragoste de neam, a arătat, în cuvinte respicate, primejdia grea ce ne ameninţă din partea jidovimei cutropitoare. Mulţumirea noastră nu i-o putem arăta mai bine, decât înfierând cu toată energia ţinuta acelor inconştienţi sau interesaţi cari nu înţeleg nici rostul vremurilor pe care le trăim, nici rostul din toate timpurile al bisericii noastre naţionale. Nu de pe galerie, ca privitoare rece, are să urmărească biserica desfăşurarea evenimentelor şi primenirea concepţiilor politice şi sociale, ci precum la 1848, preoţii mergeau cu crucea în fruntea revendicărilor naţionale, tot astfel, acum când o mare revoluţie a spiritului public imprimă pecetea sa vremii, biserica trebue să pogoare în arena, unde gladiatorii au nevoie de cuvântul ei de îmbărbătare şi de ajutorul rugăciunei ei, dătătoare de puteri.**

E natural ca biserica lui Hristos să combată pe masonii, cari în puterea divină văd un simplu arhitect şi ajută prin forţe oculte, să fie săltate mediocrităţile din toate ţările la locurile de conducere; e firesc ca biserica să arate primejdia bolşevismului, care exploatând nemulţumirile din toată lumea, ridică la suprafaţă drojdia societăţii, pentru ca să surpe altare, să zdrobească tronuri şi să nimicească civilizaţia; e firesc ca biserica să lupte împotriva cutropirii evreeşti, care nu cunoaşte margini în dorul ei de răzbunare şi de subjugare prin forţa banului; e firesc mai ales ca biserica noastră să dea alarma în faţa acestor primejdii, cu mult mai mari pentru un popor tânăr, care a trecut prea repede dela viaţa patriarhală, sătească la o viaţă complicată de Stat, a cărui inteligenţă vie primeşte prea uşor lozinci sociale amăgitoare şi al cărui suflet generos încearcă cu prea mare uşurinţă reforme sociale neexperimentate îndeajuns.

Oricât am fi însă de doritori de pace, noi nu suntem dispuşi să renunţăm de dragul unui pacifism amăgitor la roadele integrităţii, dobândite cu supraomeneşti sforţări. Celor ce caută să ne convingă că ideia naţională e perimată din însăşi clipa în care idealul naţional a fost atins, le răspundem că după cucerirea cu armele abia acum urmează cucerirea României în spirit românesc. Celor ce vrăjesc înaintea ochilor noştri utopica ficţiune a unei colaborări desinteresate între popoarele lumii şi caută să ne atragă în angrenajul internaţional, le punem în faţă credinţa, că avem înainte de toate de îndeplinit o înaltă misiune istorică, aceea de a imprima acestui petec de pământ românesc înaltele noastre calităţi de rasă.

Biserica noastră s'a situat în mod hotărît pe linia mişcării naţionaliste şi a rămas pe linia ţinutei ei tradiţionale. Cu mare bucurie aflăm că în sfârşit a fost recuperată dela unguri fundaţiunea Gojdu, al treilea eveniment important la care am făcut aluzie. De aci înainte universitatea Daciei superioare nu mai e ameninţată să-şi piardă caracterul românesc din cauza năvalei de minoritari şi evrei, ajutaţi cu burse de conaţionalii lor. Dar ar fi greşit dacă fundaţiunea Gojdu ar fi imobilizată în căminuri la Cluj.

Intenţia nobilului şi prevăzătorului donator a fost ca ajutoarele să se arunce acolo, unde nevoia e mai urgentă. Ne trebue medici, vom da burse mai ales tinerilor cari se dedică acestei cariere. Avem însă lipsă de ingineri, vom sprijini pe cei ce au ales acest studiu pe care nu-l pot urma la Cluj. Precum este însă de prevăzut într'un viitor apropiat vom trebui să sprijinim pe cei ce vor să naţionalizeze negoţul şi industria, Numai pregătind un tineret bine înarmat ca să poată face concurenţă cu străinii şi mai ales cu evreii, am lucrat cu adevărat împotriva primejdiei semnalate de I. P. S. Patriarh.

In sfârşit când vedem cum catolicismul vrea să se infiltreze în organismul nostru românesc dublând numărul bisericilor în străinătate pentru cei cari au să devină propagandişti catolici, va trebui să rezervăm o seamă de burse pe seama tinerilor ortodocşi la şcolile de veche cultură din apus.

Avem toată încrederea în înţelepciunea membrilor care alcătuesc Eforia Fundaţiunei şi-i rugăm să adreseze un nou şi călduros apel către foştii bursieri, ca prin restituirea ajutorului primit odinioară, să sporească patrimoniul lui „Gojdu", ale cărei binefaceri vor aduce dobânzi înzecite.

Dreptul nostru de a impune ortodoxia în viaţa spirituală a României, are trei temeiuri: numărul nostru, sacrificiile aduse şi legătura cu pământul acestei ţări.

Sacrificiul, care numără, însă, înainte de toate în cumpăna istoriei, sunt cei 800.000 de morţi pentru întregirea neamului, cari n'au fost nici catolici, nici evrei, ci ţărani şi fii de ţăran ortodoxi. Din acest pământ pe care il calcă cu piciorul gol, îşi trage seva ţăranul şi ţăranca noastră ,iar nu veneticul, care în oraşele noastre înstrăinate umblă grăbit pe asfaltul lunecos. Seara când răsună în văzduh chemarea credincioşilor la slujba vecerniei, sirenele fabricelor şi claxoanele automobilelor îneacă dangătul clopotelor.

Astăzi se împlinesc patru săptămâni de când primul ministru al României, inspectând linia nouilor fortificaţii, a vorbit atât de lămurit şi frumos despre „Linia de piatră şi fier" care are să ne apere frontierele de râvnitori străini. Tot de aici din Oradea vom spune celor ce nu ne atacă din faţă, şi caută să strecoare ideile lor subversive, prin contrabandă printre noi, că şi împotriva lor avem o linie Maginot: e brâul crucii ortodoxe. (Aplauze prelungite).

Credem chiar că fortificaţiile săpate în pământ de iscusinţa inginerilor noştri, ne vor apăra cu adevărat numai atunci când în dosul lor nu se găsesc oameni fără legătură cu acest pământ. Pe o adâncime de câteva zeci de kilometri Brâul de piatră şi fier va trebui evacuat de orice minoritar, iar în locul lor trebue aduşi ca grăniceri colonişti români ortodoxi.

Porturile acestui al doilea brâu al sfintei cruci drept măritoare, sunt episcopiile noastre.

Când la începutul acestei cuvântări, am vorbit de al patrulea eveniment de importanţă covârşitoare în viaţa noastră naţională bisericească, m'am gândit la reînfiinţarea episcopiei maramureşene, cerută cu atâta insistenţă de toate congresele noastre. Abia acum, când în ţara lui Dragoş vom avea un arhipastor, care nu stă în slujba unei puteri străine şi un cler lipsit de acea admiraţie pentru limba şi cultura ungurească, care dusese Maramureşul în pragul maghiarizării, abia azi avem liniştea sufletească, că românismul va ieşi şi aici biruitor împotriva ungurilor, a ruthenilor şi a evreilor. Exprimând guvernului cea mai vie recunoştinţă pentru reînfiinţarea fundaţiunei „Gojdu" şi episcopiei maramureşene, îl rugăm să ridice cât mai neîntârziat şi ultimul fort, care ne lipseşte încă, în Apus şi pe care îl cerem de atâţia ani: episcopia de Timişoara.

M. Sale Regelui Carol II, îi aduc, în clipa când declar deschis acest al patrulea congres al frăţiei ortodoxe, expresia celui mai profund devotament şi dragostea curată a tuturor românilor ortodoxi din Ardeal.

Cuvântarea P. S. S. episcopului Magier al Aradului

Cei ce am participat în Duminica ortodoxiei din 1933, în Cluj la adunarea de constituire a F. O. R.-lui, ne-am dat seama, ca în acea atmosferă de înaltă spiritualitate învăluită de o suflare cerească, a luat fiinţă nu o înjghebare cu rosturi trecătoare, pe care, neajunsuri omeneşti ar putea-o stinge, ci o instituţie, care are la temelie gândul de-a îndruma pe calea veşniciei, viaţa Statului nostru liber, răsărit din vrednicia şi mucenicia acestui neam.

Instituţia F. O. R.-lui a răsărit din convingerea ca România cea nouă trebuie intemeiată întâiu înlăuntrul nostru.

F. O. R.-ul vrea să asigure veşnicia neamului aici sub soare şi îndrumând pe indivizi pe această cale, să îndrumeze în aceeaşi alvie şi viaţa cea obştească a Statului.

După ce jos în popor mişcarea religioasă clocoteşte de mult în valurile ce se revarsă peste întreaga suprafaţă a ţării, şi după ce tinerimea s'a înrolat şi ea alături de vrednicile femei române în slujba idealului religios, vine, acum şi intelectualul, creerul neamului, să încununeze ceata.

Nu s'a făcut nici o minune mare de când s'a născut mântuitorul, am auzit spunând pe cei ce nu aşteaptă minunea cu gândul de a se converti, ci, pentru a-şi prelungi starea lor de semănat? Timpul e marele meşter ce alege cele trainice din cele efemere şi frământă toate. Procesul de convertire poate fi lung şi chiar şi la un individ, cu cât mai stăruitor fi-va el când e vorba de o societate? Câte convertiri la Hristos nu s'au petrecut oare chiar în scurta existenţă a mântuitorului, pe care ochiul divin le vede. Rostul mântuitorului nu este să creieze focuri artificiale Asemăn chemarea lui cu aceea a profeţiilor mesianice, acele candele aprinse în noaptea vremii ce prevesteau cu secole înainte venirea lui.

Aşteptarea şi răbdarea sunt făuritorii de fapte mari şi modelatorii vremilor. In timpuri grele ajunge şi datoria de a-i păstra o comoară şi a o transmite celor ce o vor şti preţui mai bine. Care este icoana vremii noastre şi cum se integrează mântuitorul în ea? Ortodoxia română a avut o epocă de mucenicie, când smeriţi preoţi şi plugari, lipsiţi de sprijinul statului, care li era protivnic, au purtat singuri steagul credinţei strămoşeşti, prin furtuna vremurilor, Această epocă a ortodoxiei luptătoare a culminat în acea declaraţie eroică a Bihorenilor: „Dacă Măria sa Împărăteasa ne cere feciorii de catane îi dăm, dacă ne cere dări i le dăm, dacă ne cere cojocul de pe noi il dăm şi pe acesta, dar dacă ne cere sufletul, pe acela nu-l dăm decât lui Dumnezeu. (Aplauze prelungite).

Astăzi ca după un cutremur de pământ, ortodoxia ideologică încheagă sufletul şi desemnează faţa României noui.

Pentru mâine, ca ortodoxie constructivă, izvor de cultură şi creaţie să ducă neamul spre viaţa cea veşnică, în locul smeriţilor preoţi ai cazaniei, sporeşte mereu numărul teologilor pregătiţi; în locul ierarhilor pribegi avem ierarhi cu grea misiune în stat; în locul modestelor bisericuţe de lemn, măreţe catedrale împânzesc suprafaţa ţării. Toate acestea vestesc zorii ortodoxiei biruitoare, care-şi recucereşte pământul strămoşesc. Se încheagă frontul ortodoxiei româneşti, deocamdată, în Ardealul pătimirilor noastre, Suntem acum toţi la un loc. Nimic nu ne va mai destrăma,

(Continuare în pagina 3-a)